

vort Sportel- og Afgiftsvæsen, som aabenbart trænger til i sin Heelhed at tages under Behandling. Det er den Indvending, jeg har mod Lovforslaget, men den er dog ikke saa stærk, at den skulde bevæge mig til at stemme imod det.

Finantsministeren: Det ærede Medlem for Viborg Amts Adb. Valgfreds (Kjær) udtalte sig meget stærkt om, at dette var en uretfærdig Lov. Hvorfor jeg imidlertid forelægger Loven, er dog netop i Retfærdighedens Tjeneste; det er i alt Fald for ikke at give Nogen, som ifølge Lovens Ord og Tanke er pligtig til at svare Halvprocentafgiften, Veilighed til at unddrage sig fra at erlægge den. Dette er den ene og væsentligste Grund; men dernæst har jeg ogsaa haft en anden Grund til at forelægge Lovudkastet, og det er den, at, hvis man ikke vil vedtage Loven, udsætter man Statskassen for meget betydelige Tab. Skjøndt jeg ganske vist ikke skal benægte, at Skatten i ganske enkelte Tilfælde, men dog kun i et saadant Omfang, at dette næsten ikke forekommer mig at være stor Grindring værd, kan kaldes en ny Skat, saa er det, som har været Lovforslagets egentlige Tanke, ikke Andet end at give en authentisk Fortolkning af Fr. 8de Febr. 1810, idet Hensigten er at fjerne en Pragis, som en Høiesteretsdom har indført. Hovedreglen for Halvprocentafgiften indeholdes nemlig i Fr. 8de Febr. 1810 § 1, og der hedder det, at af al fast Eiendom, være sig paa Landet eller i Kjøbstaden, som overdrages til en ny Eierenten ved Kjøb og Salg eller ved Gave eller ved Arv, skal der svares en halv Procent, og det er kun i Udsørelsen af Maaden, hvorpaa Værdien skal beregnes, at Fr.'s § 2 a, b og c have ladet sig lede af, hvad der i Almindelighed var Tilfældet, og have brugt Udtryk, som have ført til den Høiesteretsdom, som nu foreligger. Naar man nu i Pragis saae de deraf flydende Følger, maatte det være en Pligt for Finantsministeren at søge at høre paa det Savn, der saaledes var tilstede, og jeg kunde da ikke see nogen nemmere og lettere Maade at gjøre dette paa end den, at lade denne Afgift, som i sit Væsen er ganske det Samme som Stempelafgiften, blive beregnet paa samme

Maade som denne, og det saa meget mere, som Nigssdagen og Regjeringen jo for ikke ret lang Tid siden ere blevne enige om de Principer, hvorefter Stempelafgiften skal beregnes. Dersom man ikke gjør dette, mine Herrer, vil man, som sagt, næsten forbyde en Mand at forære til et af sine Børn eller en af sine gode Venner, om man vil, sin Eiendom; thi han maatte være overordentlig dum, dersom han nogensinde vilde gjøre det. Forærer han nemlig sit Barn en Eiendom, som f. Ex. er 200,000 Rd. værd, da er ifølge Loven, saaledes som den foreligger, Afgiften 1,000 Rd., men dersom han bærer sig fornuftig ad, — og jeg tilstaaer, at dersom den Pragis, som Høiesteret har indført, skal vedblive at være den gjældende, da er det fuldstændigt lovligt, at han gjør det, — saa behøver han blot at sælge den til sin Søn for 100 Rd. og hele Afgiften er da kun 3 Mk. Altsaa Resultatet er, at i Tilfælde, hvor Lovgivningen aldeles utvivlsomt har villet, at der skulde svares Halvprocentafgiften, frembyde Lovens ucorrecte Udtryk et Middel, hvorved man kan slippe med en meget ringere Afgift, som f. Ex. i det af mig anførte Tilfælde. Ikke bedre stiller Forholdet sig med Hensyn til Arv; der vil det blive endnu værre. Efter Loven af 19de Febr. 1861, der har hævet Afgiften fra $\frac{1}{2}$ til 1 pCt., vil Ingen lade sin Eiendom gaae i Arv, hvorefter man vil sælge Eiendommen for en ringe Priis til den, der skal arve En, og derved vil Statskassen — jeg vil ikke sige blive bedragen, thi naar der er en Høiesteretsdom derfor, er der ikke videre dertil at sige — men dog ikke faae den Afgift, som den efter Loven iøvrigt skulde have. Det forekommer mig ogsaa, at Hensynet til, at Fr. 8de Febr. 1810 har fastsat de samme Regler for Salg, for Gaver og for Arv, maatte fjerne enhver Tale om enten at sælge til sine gode Venner eller til sine Børn; thi det har aabenbart været Lovens Tanke, at Forhold af den Bestaafenhed slet ikke bør komme i Betragtning. Derimod skal jeg erkjende, at Lovforslaget foreslaaer en Udvidelse af Afgiften med Hensyn til Magelæg, og Grunden hertil er den, at det forekommer mig, at de i Fr. 8de Febr. 1810 § 2 indeholdte Bestemmelser i og for sig ere anomale og ligesvem i Grit